MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Okresní soud v Příbrami
Milínská 167
261 28 Příbram III DS:
gdqabw6

V Praze dne 2. 3. 2026
Č.j: MZP/2026/290/692

žalobkyně: **Česká republika – Ministerstvo životního prostředí** IČO:64510263
se sídlem Vršovická 1442/65
100 10 Praha 10

žalovaný: [redacted]
bytem [redacted]

Žaloba o zaplacení regresní úhrady ve výši 264 015 Kč s příslušenstvím

Žalobkyně je podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, **osvobozena od placení soudních poplatků**.

Seznam příloh je uvedeno na následující straně.

Datovou schránkou.
Elektronický podpis
PhDr. Martin Kocanda
Ministerstvo životního prostředí
02.03.2026 15:41

Přílohy:

1. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 15. 7. 2024, č.j. 5 C 94/2014-740
2. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č.j. 70 Co 533/2024-804
3. Oběhový list platebního poukazu – [redacted]
4. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne ze dne 17. 6. 2025, č. j. 30 Cdo 1527/2025-862 – odklad vykonatelnosti
5. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted] ze dne 22. 12. 2005, č. j. 5193/ENV/720/05
6. Rozklad společnosti REMA 1000 IK, a.s. proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted] ze dne 22. 12. 2005, č.j. 5193/ENV/720/05, ze dne 6. 1. 2006 (doručen 12. 1. 2006)
7. Znalecký posudek doc., PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., ze dne 9. l. 2006, o podílu společnosti REMA na trhu
8. Záznam z jednání rozkladové komise ministra ŽP ze dne 15. 2. 2006
9. Rozhodnutí ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 10. 3. 2006, č.j. 1420/M/06, sp. zn. R/1811 o rozkladu společnosti REMA 1000 IK, a.s., proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted] ze dne 22.12.2005, č.j. 5193/ENV/720/05
10. Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 132/2006
11. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č.j. 3 As 8/2011-287 12. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted] ze dne 18. 1. 2006, č.j. 5194/ENV/720/05
13. Záznam z jednání rozkladové komise ministra ŽP ze dne 10. 5. 2006
14. Rozhodnutí ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 30. 5. 2006, č.j. 3228/M/06, sp. zn. R/1829-A o rozkladu společnosti REMA 1000 IK,a.s., proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted] 18. 1. 2006, č.j. 5194/ENV/720/05
15. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č.j. 5 Ca 187/2006-113 16. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č.j. 1 As 17/2010
17. Rozhodnutí ministra životního prostředí JUDr. Jana Dusíka, M.Sc., ze dne 9. 12. 2009, č. j. 5367/M/09, 98491 /ENV/09, Sp. zn.: R/ 1829–A – zrušení rozhodnutí REMA
18. Rozhodnutí ministra životního prostředí Tomáše Chalupy ze dne 25.5.2011, č. j. 1312/M/11 23927, Sp. zn. R/1811 – zrušení rozhodnutí ASEKOL
19. Výzva žalobkyně ze dne 30. 1. 2026 k úhradě její pohledávky, adresovaná žalovanému
20. Opakovaná výzva žalobkyně ze dne 12. 2. 2026 k úhradě její pohledávky, adresovaná žalovanému
21. Doručenka výzva k úhradě
22. Odpověď žalovaného k výzvě k úhradě ze dne 17. 2. 2026

2.

1.

I.

3.

ÚVOD

Žalobkyně je organizační složkou státu zřízenou zákonem České národní rady č. 173/1989 Sb., o opatřeních v soustavě ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky, v jejichž čele stojí člen vlády České socialistické republiky, který byl přijat dne 19. 12. 1989 s tím, že nabyl účinnosti dnem 1.1.1990.

Žalovaný byl v rozhodné době zaměstnancem Ministerstva životního prostředí v pracovním poměru ve funkci [redacted], kterému dle organizačního řádu Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo" nebo „MŽP") příslušelo vydávat některá správní rozhodnutí ve věcech týkajících se [redacted] dle působnosti ministerstva. **Tuto část výkonu funkce** [redacted] **je nutné považovat za výkon veřejné moci dle zákona č. 82/1998 Sb.**, zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.").

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby jí žalovaný **zaplatil částku 264 015 Kč z titulu regresní úhrady škody podle ustanovení § 17 odst. 1 a 4 a § 18 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 82/1998 Sb.**, kdy žalobkyně tvrdí, že žalovaný, coby [redacted] zaviněně porušil své právní povinnosti **v souvislosti s vedením správních řízení a vydáním 2 rozhodnutí o zápisech provozovatelů kolektivních systémů do Seznamu elektrozařízení** (rozhodnutí ministerstva ze dne 22. 12. 2005, č. j. 5193/ENV/720/05 a rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006, č. j. 5194/ENV/720/05), přičemž tato 2 rozhodnutí byla následně pro nezákonnost zrušena správními soudy (resp. v návaznosti na zrušení rozhodnutí o rozkladech byla tato rozhodnutí v následujícím řízení zrušena nadřízeným správním orgánem) a stala se titulem k přiznání náhrady škody ve výši 6 129 994 Kč účastníku řízení společnosti REMA Systém a.s. v odškodňovacím řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 5 C 94/2014.

II.

POPIS SKUTKOVÉHO STAVU

1/K průběhu správních řízení o zápise provozovatelů kolektivních systému do Seznamu výrobců elektrozařízení a následnému přezkumu správními soudy:

4. S účinností od 6. 1. 2005 byl **do zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech** (dále jen „zákon o odpadech"), vložen nový díl 8 nazvaný elektrická a elektronická zařízení stanovící povinnosti výrobců těchto zařízení a dalším subjektům ve vztahu k těmto zařízením, která se stala odpadem.

5. Zákon o odpadech pak rozlišoval zpětný odběr elektroodpadu, pod nímž rozumí odebírání použitých elektrozařízení nepocházejících z domácností od konečných uživatelů na místě k tomu výrobcem určeném (tzv. business to business), a zpětný odběr elektrozařízení, tj. odebírání použitých elektrozařízení pocházejících z domácností od spotřebitelů bez nároku na úplatu na místě k tomu výrobcem určeném. Výrobci mohli přitom své povinnosti plnit buď samostatně nebo společně s jinými výrobci nebo prostřednictvím jiné osoby - tzv. kolektivního systému.

6. 7.

8. V případě elektrozařízení pocházejících z domácností zákon o odpadech rozlišoval, kdy tato zařízení byla uvedena na trh. Pokud byla uvedena na trh do 13. 8. 2005, jednalo se o **tzv. historická elektrozařízení.** K zajištění zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění těchto historických elektrozařízení, která byla zpětně odebrána, byli výrobci povinni vytvořit systém, do kterého v odpovídajícím rozsahu, zejména podle podílu na trhu, přispívají všechny osoby, které jsou podnikatelsky činné v okamžiku vzniku příslušných nákladů **(§ 37n odst. 3 zákona o odpadech č. 185/2001 Sb.**).

9. Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo" nebo „MŽP") vydalo prováděcí **vyhlášku č. 352/2005 Sb.**, ze dne 5. 9. 2005, o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (dále jen „vyhláška č. 352/2005 Sb." nebo „vyhláška"), kdy v **§ 13 odst. 1 této vyhlášky** stanovilo, že pro každou skupinu elektrozařízení 1 až 10 (skupiny jsou vymezeny v příloze č. 7 zákona o odpadech) zajišťuje společné plnění financování nakládání s historickými elektrozařízeními **pouze jeden kolektivní systém**.

Provozovatelé kolektivních systémů, kteří měli zájem o to být tím kolektivním systémem, který bude zajišťovat financování nakládání s historickými elektrozařízeními pocházejícími z domácností pro určitou jejich skupinu, pak **museli podat návrh na zápis do Seznamu nejpozději do 12. 10. 2005** (§ 15 odst. 4 citované vyhlášky). Ze správních řízení o těchto zápisech vedených ministerstvem pak vzešla i 4 rozhodnutí (2 rozhodnutí MŽP a 2 rozhodnutí o rozkladu), která se stala následně titulem k přiznání náhrady škody ve výši 6 129 994 Kč v civilním soudním řízení sp. zn. 5 C 94/2014, kterou žalobkyně uhradila společnosti REMA Systém a.s. dne 10. 3. 2025.

V předmětných správních řízeních vedených MŽP v letech 2005 až 2014 ohledně zápisu do Seznamu výrobců elektrozařízení nebylo ze strany MŽP nikdy pravomocně věcně rozhodnuto, kdo měl s odkazem na jeho největší podíl na trhu být provozovatelem kolektivního systému zajišťující financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností pro skupinu 3 (nejprve byla 2 x do Seznamu nepravomocně zapsána společnost ASEKOL, všechna řízení byla poté ukončena ex lege).

10. Podle tehdy účinné právní úpravy, konkrétně ustanovení **§ 5 odst. 8 a 9 vyhlášky** č. 352/2005 Sb. ve znění platném od 15. 9. 2005 do 27. 6. 2013, ve spojení s ustanovením § 37i zákona o odpadech, ve znění účinném od 13. 8. 2005 do 21. 6. 2006, **byla podmínkou pro zápis provozovatele kolektivního systému do Seznamu výrobců elektrozařízení skutečnost, že tento provozovatel měl největší podíl na trhu v příslušné skupině elektrozařízení.**

11. Zápis do Seznamu tedy mohl být proveden výhradně u subjektu, který v řízení o zápise prokázal, že jeho tržní podíl byl mezi provozovateli kolektivních systémů nejvyšší.

12. Právní úprava účinná v daném období stanovila, že návrhy na zápis do zmiňovaného Seznamu podávají správci kolektivních systémů za výrobce elektrozařízení, přičemž zápis správce kolektivního systému představoval současně zápis všech jím zastupovaných výrobců. Pro každou ze skupin elektrozařízení (celkem 10) **mohl být zapsán pouze jeden správce kolektivního systému, přičemž jak je již výše uvedeno, jediným výběrovým kritériem byl největší podíl na trhu v příslušné skupině elektrozařízení.**

13. Společnost REMA 1000K, IK, a.s., IČO: 64510263, se sídlem Dukelská brána 7, 796 01 Prostějov (dále jen „**společnost REMA**") podala dne 11. 10. 2005 návrh na zápis

do Seznamu výrobců elektrozařízení (dále jen „Seznam") vedeného ministerstvem, a to pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím ze skupiny 3 – zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, který byl ministerstvem zaevidován, a na jeho základě bylo zahájeno **správní řízení o zápise do Seznamu pod sp. zn. 5194/ENV/720/05**. Společnost REMA později změnila název firmy z REMA 1000K, IK, a.s. na REMA Systém, a.s. a sídlo.

14. Společnost ASEKOL, s.r.o., IČO 27373231, se sídlem U pejřárny 97, 142 00 Praha 4 – Libuš (dále jen „**společnost ASEKOL**") podala dne 12. 10. 2005 obdobný návrh na zápis do Seznamu

pro skupinu 3, který byl ministerstvem zaevidován, a na jehož základě bylo zahájeno **správní řízení o zápise do Seznamu pod sp. zn. 5193/ENV/720/05**. Za účastníky řízení ministerstvo považovalo výhradně společnost ASEKOL a jí zastoupené výrobce elektrozařízení dle jejího návrhu na zápis do Seznamu.

15. **Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru odpadů, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 5193/ENV/720/05** bylo rozhodnuto o zápisu provozovatele kolektivního systému společnosti ASEKOL do Seznamu výrobců elektrozařízení, mimo jiné v rozsahu pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupiny 3 (**Rozhodnutí ASEKOL**).

16. Proti Rozhodnutí ASEKOL podala dne 12. 1. 2006 rozklad společnost REMA. Rozklad podali také někteří výrobci zapojení v kolektivním systému REMA. Celkem bylo podáno 151 obsahově shodných rozkladů. Odvolatelé napadli tu část Rozhodnutí ASEKOL, která se týkala zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupiny 3.

17. **Rozhodnutím ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 10. 3. 2006, č. j. 1420/M/06, 18930/ENV/06, sp. zn. R/1811,** bylo rozhodnuto o předmětném rozkladu všech odvolatelů tak, že tyto rozklady odvolatelů se podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, zamítají jako nepřípustné (**Rozhodnutí o rozkladu ze dne 10. 3. 20206**).

18. Proti Rozhodnutí o rozkladu ze dne 10. 3. 2006, podala společnost REMA správní žalobu. Rozsudkem **Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 Ca 118/2006-165 bylo rozhodnutí ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 10. 3. 2006, č.j. 1420/M/06, sp. zn. R/1811, zrušeno** a věc byla žalovanému ministerstvu vrácena zpět k dalšímu řízení.

19. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 Ca 118/2006- 165 podaly kasační stížnost společnosti ASEKOL a FAST ČR, a.s. **Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č.j. 3 As 8/2011-287** byly kasační stížnosti obou stěžovatelů zamítnuty.

20. **Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru odpadů, ze dne 18. 1. 2006, č.j. 5194/ENV/720/05** byl zamítnut návrh společnosti REMA a jí zastoupených výrobců na zápis do Seznamu pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupiny 3 (**Rozhodnutí REMA**).

21. Proti Rozhodnutí REMA podala společnost REMA rozklad dne 1. 2. 2006 s tím, že do Seznamu pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupiny 3 měla být zapsána, jelikož splnila se svými výrobci podmínku nejvyššího podílu na trhu. Rozklad byl doplněn podáním ze dne 12. 4. 2006.

22. **Rozhodnutím ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 30. 5. 2006, č.j. 3228/M/06, 39691/ENV/06 sp. zn. R/1829-A,** byl předmětný rozklad společnosti REMA dle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 zamítnut a Rozhodnutí REMA bylo potvrzeno (**Rozhodnutí o rozkladu ze dne 30. 5. 2006**).

23. Proti Rozhodnutí o rozkladu ze dne 30. 5. 2006 byla podána správní žaloba společností REMA a společností e' D Systém Czech a.s. **Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 5 Ca 187/2006-113 bylo rozhodnutí ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka ze dne 30. 5. 2006, č. j. 3228/M/06, sp. zn. R/1829–A zrušeno** a věc byla žalovanému ministerstvu vrácena k dalšímu řízení.

24. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 5 Ca 187/2006-113 podali kasační stížnosti společnost ASEKOL, někteří výrobci i ministerstvo. **Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010**, byly všechny kasační stížnosti zamítnuty nebo odmítnuty.

25. **Rozhodnutí REMA** bylo následně na základě zrušujících rozsudků správních soudů v části týkající se financování nakládání s historickým elektrozařízením ve skupině č. 3 zrušeno **rozhodnutím ministra životního prostředí JUDr. Jana Dusíka, M.Sc., ze dne 9. 12. 2009, č. j. 5367/M/09, 98491 /ENV/09,**

26. **Rozhodnutí ASEKOL** bylo na základě zrušujících rozsudků správních soudů v části týkající se financování nakládání s historickým elektrozařízením ve skupině č. 3 zrušeno **rozhodnutím ministra životního prostředí Tomáše Chalupy ze dne 25. 5. 2011, č. j. 1312/M/11 23927, sp. zn. R/1811.**

2/K řízení o náhradě škody z nezákonných rozhodnutí dle zákona č. 82/1998 Sb.:

27. Na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 15. 7. 2024, č. j. 5 C 94/2014-740, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č. j. 70 Co 533/2024-804, byla žalovaná Česká republika- Ministerstvo životního prostředí povinna zaplatit žalobkyni REMA Systém, a.s., IČO 64510263, se sídlem Budějovická 1667/64, 1410 00 Praha 4 (dále jen „REMA Systém, a.s.“) **částku 11 440 483,38 Kč** (jistina ve výši 6 129 994 Kč + zákonné úroky z prodlení ve výši 5 310 489,38 Kč), jako náhradu škody z titulu vydání nezákonných rozhodnutí dle zákona č. 82/1998 Sb.

28. Soudní řízení o náhradu škody vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod **sp. zn. 5 C 94/2014** není dosud pravomocně ukončené a nadále pokračuje o zbývajících 2 nárocích společnosti REMA.

29. Žalobkyně **soudem pravomocně přiznanou částku náhrady škody uhradila** na příslušný účet společnosti REMA Systém, a.s., **dne 11.3.2025** (Oběhový list platebního poukazu – PLPOUK – 46).

30. Společnost REMA Systém, a.s., se svou žalobou o náhradu škody podanou dne 18. 6. 2014 domáhá po České republice – Ministerstvu životního prostředí zaplacení celkem **částky 581 711 000 Kč s příslušenstvím**. Škoda ji měla vzniknout v důsledku nezákonných rozhodnutí ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb., na jejichž základě byla v letech 2005 až 2011 zapsána v Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3 podle zákona o odpadech a vyhlášky č. 352/2005 Sb. společnost ASEKOL, ačkoliv nesplňovala podmínky pro zápis do uvedeného Seznamu. Škoda je dle tvrzení

společnosti REMA představována jako a) ztráta významného klienta – společnosti Canon CZ s.r.o. = vyčíslená za období od 1. 1. 2006 do 13. 8. 2013 – škoda vyčíslena na 9 103 000 Kč); b) změna podílu žalobkyně na trhu (vyčíslena za období od 1.1.2006 do 31. 12. 2012 na 227 651 000 Kč) a c) škodu způsobenou poklesem cen v důsledku vlivu společnosti ASEKOL na cenotvorbu (vyčíslena za období od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2012 na 344 957 000 Kč). Dosud byl společnosti REMA pravomocně přiznán nárok ad a), a to pouze částečně. Žalobkyně v předmětném sporu nadále popírá, že by 4 výše uvedená správní rozhodnutí (přesto, že byla zrušena) splňovala podmínky nezákonného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 82/1998 Sb. a že by mezi zrušením těchto rozhodnutí a vzniklou škodou, jak ji popisuje společnost REMA, byla dána příčinná souvislost.

31. V řízení sp. zn. 5 C 94/2014 podala žalovaná Česká republika-Ministerstvo životního prostředí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne **16. 1. 2025, č. j. 70 Co 533/2024-804** v zákonné lhůtě **dovolání k Nejvyššímu soudu ČR**, spolu s návrhem na odklad vykonatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č. j. 70 Co 533/2024-804. Dovolání podala i společnost REMA.

32. **Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 6. 2025, č. j. 30 Cdo 1527/2025- 862** byl návrh na odklad vykonatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č.j. 70 Co 533/2024-804, zamítnut.

33. **O dovolání České republiky – Ministerstva životního prostředí vedené 30 Cdo pod sp. zn. 1527/2025 nebylo dosud Nejvyšším soudem ČR rozhodnuto.**

34. Z obsahu ustanovení **§ 34 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.** vyplývá, že: *„Nárok státu podle § 16 a § 17 odst. 1 a nárok územního celku v samostatné působnosti podle § 23 a 24 na regresní úhradu se promlčí za rok ode dne, kdy byla zaplacena náhrada škody“.*

35. Jak je výše uvedeno, žalobkyně uhradila dne 11. 3. 2025 na náhradu škody společnosti REMA Systém a.s. soudem přiznanou částku **11 440 483,38 Kč** (jistina ve výši 6 129 994 Kč + zákonné úroky z

prodlení ve výši 5 310 489,38 Kč). Tímto plněním žalobkyně naplnila podmínku *„náhrada poskytnuta státem"*, a je tak aktivně legitimována k uplatnění regresu podle ustanovení § 17 a násl. zákona č. 82/1998 Sb., s promlčecí lhůtou 1 roku ode dne úhrady.

36. Vzhledem k blížícímu se promlčení nároku žalobkyně na regresní úhradu vůči žalovanému [redacted], a také k tomu, že Nejvyšší soud ČR dosud nerozhodl o jejím dovolání proti Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č. j. 70 Co 533/2024-804, nezbývá žalobkyni nic jiného než podat k Okresnímu soudu v Příbrami tuto žalobu na zaplacení regresní úhrady.

37. Žalobkyně jako organizační složka státu přitom musí vzít v úvahu právní předpisy s danou problematikou bezprostředně související, zejména zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupováním v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů.

38. Dle ustanovení § 14 odst. 4 citovaného zákona platí, že: *„Příslušná organizační složka důsledně využívá všechny právní prostředky při uplatňování a hájení práv státu jako vlastníka a při ochraně majetku před neoprávněnými zásahy a včas uplatňuje zejména právo na náhradu škody, právo na vydání bezdůvodného obohacení a výhradu soupisu pozůstalosti, je-li stát povolán za dědice. Zvláštní právní předpis může stanovit, ve kterých případech a za jakých podmínek v řízení před soudy a jinými orgány ve věcech týkajících se majetku vystupuje za stát jiná než příslušná organizační složka"*.

39. Dle ustanovení § 14 odst. 5 citovaného zákona platí, že: *„Příslušná organizační složka průběžně sleduje, zda dlužníci včas a řádně plní své dluhy, a zejména včasným uplatněním a vymáháním práv státu zajišťuje, aby nedošlo k promlčení nebo zániku těchto práv. Pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, požaduje od dlužníků úroky z prodlení a sjednané smluvní sankce"*.

40. Dle ustanovení § 47 odst. 1 citovaného zákona platí, že: *„Fyzické osoby, které z titulu svých funkcí nebo pracovního zařazení v organizačních složkách anebo z titulu pověření vykonávat za stát jeho práva akcionáře právně anebo jinak jednají ohledně majetku a plní další úkoly stanovené tímto zákonem, jsou povinny provádět tuto činnost s odbornou péčí a postupovat podle tohoto zákona, dalších právních předpisů a vnitřních předpisů, jimiž se hospodaření a nakládání s majetkem řídí"*.

41. Dle ustanovení § 47 odst. 2 citovaného zákona platí, že: *„Osoby uvedené v odstavci 1 odpovídají za porušení stanovených povinností a za škodu, která tím vznikla na majetku, s nímž je organizační složka příslušná hospodařit, v rozsahu trestněprávních, pracovněprávních a občanskoprávních předpisů. Tím není dotčeno uplatňování odpovědnosti a sankcí vůči organizačním složkám podle zvláštních právních předpisů"*.

42. Žalobkyně zaslala žalovanému písemnou **výzvu k úhradě pohledávky České republiky – Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2026, č. j. ENV/2026/68417**. V této výzvě vyzvala žalovaného k úhradě částky **264 015 Kč** z titulu nároku na zaplacení regresní úhrady v termínu **nejpozději do 28. 2. 2026**. Žalovaná ve výzvě žalovanému nabídla možnost vyřešení dané věci mimosoudní cestou, pokud svůj dluh vůči České republice – Ministerstvu životního prostředí uzná co do důvodu a výše s tím, že je také možné se dohodnout případně na splátkovém kalendáři. Výzva byla žalovanému **doručena dnem 6. 2. 2026** (viz doručenka).

43. Žalobkyně zaslala žalovanému ještě dne 12. 2. 2026 opakovanou výzvu k úhradě předmětné pohledávky za stejných podmínek.

44. Žalobkyně obdržela od právního zástupce žalovaného **Odpověď na výzvu k úhradě pohledávky ze dne 17. 2. 2026**, v které žalovaný popřel porušení jakékoliv své povinnosti a nárok na regresní úhradu označil za nedůvodný.

45. Jelikož žalobkyně trvá na důvodnosti svého nároku na regresní úhrdu a žalovaný požadovanou částku v daném termínu dle výzvy neuhradil, a ani nedošlo v daném případě k vyřešení dané věci mimosoudní cestou, dostal se tak žalovaný s úhradou svého dluhu vůči žalobkyni **do prodlení, a to dnem 1. 3. 2026.**

III.

SPLNĚNÍ PODMÍNEK PRO VZNIK NÁROKU NA REGRESNÍ ÚHRADU

1/ K výši požadované regresní úhrady:

46. Poškozené společnosti REMA Systém, a.s., byla žalobkyní jako organizační složkou státu uhrazena celkem částka **11 440 483,38 Kč** (jistina ve výši 6 129 994 Kč a zákonné úroky z prodlení ve výši 5 310 489,38 Kč).

47. Z pohledu uplatnění nároku na regresní úhradu dle ustanovení § 17 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. se nabízela otázka, zdali také zákonný úrok z prodlení přiznaný poškozené společnosti REMA Systém, a.s. může být předmětem nároku na regresní úhradu. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 4. 2023, sp. zn. 30 Cdo 975/2022 vyplývá, že úrok z prodlení přiznaný poškozenému v řízení o náhradě škody není

součástí škody, kterou stát (nebo jiný veřejnoprávní subjekt) poškozenému nahradil a nemůže být proto předmětem regresního nároku podle ustanovení § 16 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. Úrok z prodlení představuje sankci za prodlení dlužníka (státu) s plněním povinnosti vůči poškozenému, nikoli újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Z tohoto důvodu jej nelze přenášet na osobu, která se dopustila zaviněného pochybení (porušení povinností) při výkonu veřejné moci.

48. Žalobkyně tedy za základní částku, z které odvozuje maximální výši regresní úhrady, považuje pouze výši uhrazené jistiny (**6 129 994 Kč**).

49. Z obsahu ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. vyplývá: *„Byla-li škoda způsobena zaviněným porušením právní povinnosti **více osob, jsou povinny zaplatit regresní úhradu podle své účasti na způsobení škody.** V odůvodněných případech může soud rozhodnout, že odpovídají společně a nerozdílně“.*

50. V posuzovaném případě byla shledána nezákonnými dvě rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, která předcházela řízení o rozkladu u žalovaného jako odvolacího správního orgánu. Konkrétně se jednalo o výše uvedená rozhodnutí prvoinstančního orgánu:
    a) **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru odpadů ze dne 22.12.2005. č.j. 5193/ENV/720/05**, o zápisu společnosti ASEKOL, s.r.o. do Seznamu výrobců elektrozařízení pro skupinu 3. Citované rozhodnutí podepsal tehdejší [redacted], [redacted] (**Rozhodnutí ASEKOL**).
    b) **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru odpadů ze dne 18.1.2006. č.j. 5194/ENV/720/05**, o nezapsání společnosti REMA 1000 IK, a.s. do Seznamu výrobců elektrozařízení pro skupinu 3. Citované rozhodnutí podepsal tehdejší [redacted], [redacted] (**Rozhodnutí REMA**).

51. V daném případě se tedy jednalo celkem o **4 nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů** Ministerstva životního prostředí (2 rozhodnutí orgánu I. stupně a 2 rozhodnutí o rozkladu).

52. Správní řízení je ovládáno **zásadou jednotnosti řízení**, která znamená, že řízení představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu *(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008–198).*

53. Míra účasti ministra RNDr. Libora Ambrozka (odvolací orgán) a [redacted] (orgán I. stupně) na způsobení výše zmiňované škody státu vzhledem k existenci 4 nezákonných správních rozhodnutí a konkrétní procesní situaci, kdy obě správní rozhodnutí orgánu I. stupně byla rozhodnutími o rozkladech potvrzena, je dána jednou polovinou příslušné částky 6 129 994 Kč u každého z nich (pokud **správní orgány obou stupňů jednaly ve shodě**, nesou společnou odpovědnost za výsledek, tedy vydání nezákonných rozhodnutí).

54. Polovinou uhrazené částky na náhradu škody je žalovaná částka **3 064 997 Kč**.

55. **Ministr životního prostředí v pozici odvolacího orgánu** vykonával svou funkci jako ústavní činitel, tedy mimo pracovní nebo služební poměr, nevztahuje se tedy na něj omezení dle § 17 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb.

56. V daném případě tak byla žalobkyní vyvozena spoluodpovědnost ministra životního prostředí RNDr. Libora Ambrozka za vydání nezákonných rozhodnutí [redacted] Ministerstva životního prostředí [redacted], a to podle míry jeho účasti na způsobení škody, tedy za ½ částky 6 129 994 Kč. Tuto regresní úhradu ve výši

3 064 997 Kč vymáhá žalobkyně po tehdejším ministrovi životního prostředí RNDr. Liboru Ambrozkovi v samostatném řízení u Okresního soudu v Hodoníně.

57. Spoluodpovědnost za zaviněné porušení právních povinností při vydání 4 nezákonných rozhodnutí je v případě [redacted] jako zaměstnance omezena maximální částkou regresní úhrady dle **ust. § 17 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb.** Maximální regresní úhrada, kterou může žalobkyně požadovat je tak u žalovaného limitována pracovněprávními předpisy (**4,5násobek průměrného měsíčního výdělku**).

58. U vedení správních řízení a následném vydání rozhodnutí ASEKOL a rozhodnutí REMA vydaných ministerstvem jako orgánem I. stupně by teoreticky mohla být **zvažována spoluodpovědnost dalších osob pracovně zařazených do odboru** [redacted] podílejících se na vedení řízení (vedoucí oddělení, referent). Žalobkyně je přesvědčena o tom, že spolu zavinění dalších osob je vyloučeno s tím, že všechny další osoby podílející se na vedení řízení byly žalovanému přímo podřízeni a podléhaly jeho řízení a příkazům (**ustanovení § 17 odst. 6 zákona č. 82/1998 Sb.**).

59. Z této ½ však žalobkyně uplatňuje svůj nárok vůči žalovanému **v souladu se ust. § 17 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. a zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce**, ve znění pozdějších předpisů, jen částku 264 015 Kč (tj. ve výši 4,5násobkueho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu). Průměrný měsíční výdělek v rozhodném období byl v případě žalovaného ve funkci [redacted] 58 760 Kč. Výpočet žalobkyní požadované částky se tedy odvíjí od vzorce 58 670 Kč x 4,5 = 264 015 Kč (v případě, že by žalovaný tuto maximální částku rozporoval, navrhuje žalobkyně k důkazu osobní spis žalovaného – spis je nyní v archivu MŽP). K možné moderaci výše regresní náhrady s ohledem na postavení žalobkyně jako organizační složky státu může dle ustanovení § 18 odst. 5 zákona č. 82/1998 Sb. přistoupit pouze soud.

60. Prokázané porušení zákonných povinností ze strany žalovaného při výkonu pravomoci ministerstva jako správního orgánu I. stupně závazně deklarované rozsudky správních soudů se v případě rozhodnutí o rozkladu shoduje s porušením zákonných povinností ze strany konkrétní osoby.

II/ K porušení právní povinnosti

61. Protiprávnost představuje objektivní nesoulad mezi tím, jak povinná osoba jednala a tím, jak jednat měla podle právních předpisů či služebních povinností. Jedná se zejména **o nedodržení předepsaných procesních postupů či zjevná pochybení při aplikaci hmotného práva**.

62. Dle žalobkyně porušení konkrétních právních povinností ze strany žalovaného je v posuzovaném případě implikováno k žalobě přiloženými rozsudky správních soudů, které zrušily rozhodnutí o rozkladu proti Rozhodnutí REMA i Rozhodnutí ASEKOL, přičemž tyto správní rozsudky prohlásily tato rozhodnutí za nezákonná z důvodu závažných procesních vad a jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění nejen rozhodnutí o rozkladech, ale i jim předcházející rozhodnutí odboru [redacted], případně správní řízení jim předcházející, za jejichž zákonné vedení byl odpovědný především žalovaný jako [redacted].

63. Z odůvodnění rozsudků správních soudů jednoznačně vyplývá (viz rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 187/2006 a sp. zn. 11 Ca 132/2006, Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č.j. 1 As 17/2010-294 a ze dne 25. 5. 2011, č. j. 3 As 8/2011 - 296), že **došlo k nezákonnému průběhu správních řízení o návrhu na zápis do Seznamu podaných společnostmi REMA a ASEKOL, když mělo být o návrzích vedeno správní řízení pouze jedno (společné)** a nikoli o každé podané žádosti do Seznamu výrobců elektrozařízení pro skupinu 3 -

historického elektrozařízení samostatně. Pro nezákonnost tak bylo zrušeno jak rozhodnutí ze dne 10.3.2006, č.j. 1420/M/06, 18930/ENV/06, sp. zn. R/1811, tak rozhodnutí ze dne 30.5.2006, č.j. 3228/M/06, 36691/ENV/06, sp. zn. R/1829-A, přičemž za vydání těchto pro nezákonnost zrušených rozhodnutí nese spoluodpovědnost žalovaný v postavení ministra životního prostředí. Dle zrušujících rozsudků správních soudů obě citovaná rozhodnutí o rozkladu jsou **zatížena nejen zásadním porušením procesních práv účastníků řízení, ale i právní vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné odůvodnění**, kdy se ministerstvo (tedy žalovaný) ani ministr jako odvolací orgán řádně nezabývali zásadní hmotněprávní podmínkou zápisu, kterou bylo prokázání nejvyššího podílu na trhu. Dle žalobkyně k zásadnímu porušení procesních práv účastníků řízení (nevedení společného řízení, nevypořádání se s námitkami účastníků, nezohlednění skutkového a právního stavu) a k nedostatečnému dokazování došlo již v řízení před orgánem I. stupně, přičemž tato závažná pochybení v postupu ministerstva vedla k následnému nedostatečnému odůvodnění Rozhodnutí ASEKOL i Rozhodnutí REMA.

64. Dle žalobkyně v daném regresním řízení není na místě znovu prokazovat nezákonnost Rozhodnutí REMA nebo Rozhodnutí ASEKOL (včetně rozhodnutí o rozkladech) ani porušení povinností žalovaného, který nese odpovědnost za postup správního orgánu I. stupně v průběhu příslušnými správními spisy, **jelikož v posuzovaném případě již tato nezákonnost (porušení právních povinností správního orgánu I. stupně a tím i žalovaného) byla pravomocně posouzena a konstatována správními soudy**. Tyto rozsudky správních soudů jsou dle názoru žalobkyně závazné i pro rozhodování o regresní úhradě. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, **že je i přes to nutné provést důkaz správními spisy, žalobkyně uvádí, že originály správních spisů se v současné době nachází u Nejvyššího soudu ČR, který vede řízení o dovolání žalobkyně sp. zn. 30 Cdo 1527/2025.**

65. Dle žalobkyně předmětná **rozhodnutí správních soudů prokazují hrubé porušení právních povinností žalovaného**, který byl jako [redacted] plně odpovědný za procesní postup ministerstva i věcně – odborné posouzení při rozhodování o zápisech do Seznamu v roce 2005/2006.

66. Žalovaný jako [redacted] ministerstva v postavení správního orgánu I. stupně **v obou případech v řízeních o zápise ASEKOL a REMA svým zaviněných protiprávním jednáním porušil níže uvedené právní předpisy** (potažmo základní zásady činnosti správních orgánů), respektive povinnosti z nich vyplývající:

67. V řízení o vydání předmětných rozhodnutí žalovaný jako správní orgán I. stupně **porušil ustanovení zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967")**, a to minimálně v tomto rozsahu: a) **porušení povinností dle ust. § 63 odst. 1, 2 a 4 správního řádu z roku 1967** ve spojitosti s § 37n odst. 3 zákona o odpadech, když plně nerespektoval návrh společnosti REMA ani další skutečnosti jemu známé z jeho úřední činnosti, b) **porušení povinností dle ust. § 4 odst. 2 správního řádu z roku 1967** ve spojitosti s ust. § 37n odst. 3 zákona o odpadech, když nejednal s ostatními účastníky, kteří též podali návrh na zápis do Seznamu, c) **porušení povinností dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967** ve spojitosti s § 37n odst. 3 zákona o odpadech, když nenakládal se všemi subjekty podávajícími návrh jako s účastníky řízení, d) **porušení povinností dle ust. § 18 odst. 3 správního řádu z roku 1967** ve spojitosti s § 37n odst. 3 zákona o odpadech, když nevyrozuměl subjekty známé mu z návrhu REMA o zahájení správního řízení ve věci návrhu společnosti ASEKOL, e) **porušení povinností dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu z roku 1967**, když subjekty z návrhu REMA nemohly využít svých procesních práv v rámci řízení o zápisu společnosti ASEKOL (a opačně), a konkurující si subjekty nemohly nahlédnout do spisu a mít další informace o průběhu řízení o návrzích konkurenčních žadatelů, f) **nesprávná aplikace ustanovení § 29 odst. I ve spojení s ust. § 19 odst. 3 správního řádu**, spočívají

v porušení zákonných pravidel pro přerušení řízení a doplňování žádosti, e) **porušení povinnosti dle § 47 správního řádu z roku 1967,** kdy Rozhodnutí ASEKOL a Rozhodnutí REMA byla vydána bez dostatečných podkladů ve správním spise, bez vypořádání se se všemi námitkami a návrhy účastníků a bez řádného odůvodnění, což způsobilo jejich nepřezkoumatelnost.

68. Žalovaný podepsal Rozhodnutí ASEKOL i Rozhodnutí REMA přestože odůvodnění předmětných rozhodnutí **neobsahuje odůvodnění správní úvahy ve vztahu k prokázanému podílu společnosti ASEKOL** (a dalších žadatelů o zápis) – na trhu elektrozařízení ze skupiny č. 3, který, jak již bylo výše zmíněno, byl určující pro zápis společnosti ASEKOL do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro skupinu č. 3 historických elektrozařízení, čímž jednoznačně porušili

své zákonné povinnosti uložené jim správním řádem i zákonem o odpadech a vyhláškou. Ministerstvo v Rozhodnutí ASEKOL k výši podílu zapisované společnosti neuvedlo nic. V Rozhodnutí REMA pak k podílu na trhu uvedlo pouze: *„V souladu s ust. § 37 odst. 3 zákona o odpadech ve správním řízení o návrhu nebyl navrhovatelem prokázán nejvyšší podíl na trhu pro výše uvedené skupiny elektrozařízení podle ust. § 5 odst. 9 vyhlášky. Při stanovení tohoto podílu vycházelo ministerstvo ze sumárních údajů o množství elektrozařízení uvedeného na trh v roce 2004, které byli provozovatelé kolektivních systémů povinni uvést v tunách nebo v kusech jako součást návrhu na zápis do Seznamu jednotlivě pro" ty skupiny elektrozařízení, ve kterých zajišťují plnění povinnosti výrobců elektrozařízení pocházejících z domácností v souladu s přílohou č. 3 vyhlášky."*

69. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2010, č. j. 1 As 17/2010 k odůvodnění rozhodnutí ministerstva jednoznačně uvedl, že **odůvodnění nevyhovuje požadavkům § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967**. Soud dále uvedl: *„Ministr v rozhodnutí o rozkladu nijak nekonkretizoval, jaký podíl na trhu vzal za prokázaný u žalobce a) a u jiných žadatelů o zápis do Seznamu pro příslušnou skupinu elektrozařízení a jaký podíl na trhu prokázal žadatel, který byl do Seznamu zapsán. Ministr rovněž neuvedl, na základě, jakých dokladů či jiných důkazů ke svým závěrům dospěl."* Soud dále pokračuje: *„Podíl na trhu není v zákoně o odpadu definován a že údaje o těchto podílech nejsou statisticky sledovány, nemůže to mít vliv na závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra o rozkladu:* ***jak žalovaný, tak i ministr zjevně podle „něčeho" rozhodovali (i přes absenci definice příslušného pojmu a přes chybějící srovnávací statistiku). To „něco" však v rozhodnutích neuvedli."***

70. Žalovaný též při vydání Rozhodnutí REMA dne 18. 1. 2006 již měl ve spise k dispozici **znalecký posudek Znalecký posudek doc., PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., ze dne 9. l. 2006**, o podílu společnosti REMA na trhu, předložený účastníkem řízení, žalovaný se však s touto skutečností v Rozhodnutí REMA nijak nevypořádal, přestože znalecký posudek vydaný soudním znalcem má vždy ve správním řízení zásadní důkazní hodnotu a nelze jej ze strany rozhodujícího správního orgánu bez dalšího přejít.

71. **Porušení hmotněprávních ustanovení zákona o odpadech a vyhlášky:**

Žalovaný jako odvolací správní orgán **nesprávně aplikoval ustanovení § 37n odst. 3 zákona o odpadech a § 5 odst. 9 prováděcí vyhlášky**, z kterých jednoznačně vyplývá, že jakákoliv rozhodnutí ohledně systému financování nakládání s historickým elektrozařízením z domácností se týká všech výrobců, kteří by do něj měli přispívat a také vše osob, které by takový systém kolektivního plnění chtěli provozovat. Pokud mohl být do Systému zapsán pouze jeden provozovatel za každou skupinu, a to pouze ten, který prokázal splnění podmínky nejvyššího podílu na trhu, **z povahy věci muselo být žalovanému zřejmé, že zápisem jednoho provozovatele**

kolektivního systému dojde k zásadnímu zásahu do práv provozovatelů a ostatních již existujících právních vztahů a jejich výrobců.

72. **Porušení zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupováním v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů**:

Dle žalobkyně žalovaný porušil povinnosti dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o majetku státu, který stanoví, že: *„Fyzické osoby, které z titulu svých funkcí nebo pracovního zařazení v organizačních složkách anebo z titulu pověření vykonávat za stát jeho práva akcionáře právně anebo jinak jednají ohledně majetku a plní další úkoly stanovené tímto zákonem,* ***jsou povinny provádět tuto činnost s odbornou péčí*** *a postupovat podle tohoto zákona, dalších právních předpisů a vnitřních předpisů, jimiž se hospodaření a nakládání s majetkem řídí".*

73. Přestože se na přípravě rozhodnutí REMA a Rozhodnutí ASEKOL mohly podílet i další osoby zařazené v odboru [redacted], odpovědnost za vydané rozhodnutí nese žalovaný, který tato rozhodnutí podepsal. Jeho podpisy potvrzují, že tato rozhodnutí byla vydána v pravomoci žalovaného jako [redacted], odpovědnost za regresní úhradu lze vztahovat především na jeho osobu (a na osobu ministra životního prostředí v postavení odvolacího orgánu).

III/

Ke splnění podmínky zavinění:

74. Dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. platí, že: *"Nahradil-li stát škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, může požadovat regresní úhradu na úředních osobách a na územních celcích v přenesené působnosti, pokud škodu způsobily"*. Citované zákonné ustanovení zakotvuje regresní právo státu vůči subjektům, jejichž jednáním či opomenutím došlo ke vzniku škody, kterou stát poškozenému nahradil.

75. Dle ustanovení § 17 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. platí, že: „Je-li podle tohoto ustanovení uplatněn nárok na regresní úhradu proti osobě, u níž účast na rozhodování náležela k povinnostem vyplývajícím z pracovního poměru nebo z poměru mu na roveň postaveného anebo z poměru služebního, řídí se výše regresní úhrady zvláštními předpisy". Tímto zvláštním předpisem je příslušné ustanovení zákoníku práce.

76. Z obsahu **ustanovení § 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů vyplývá**: *„Výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně, v opilosti, nebo po zneužití jiných návykových látek".*

77. Dle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. platí, že: *„Právo na regresní úhradu vznikne pouze tehdy, byla-li škoda způsobena zaviněným porušením právní povinnosti."*

78. Zákon č. 82/1998 Sb. pro účely regresní odpovědnosti formu zavinění nestanoví.

79. Zavinění, jež zákon výslovně nedefinuje, představuje vnitřní psychický vztah škůdce k jeho jednání a následku, tj. ke vzniku škody. Může nabývat formy úmyslu (přímého či nepřímého) nebo nedbalosti (vědomé či nevědomé). Pro účely regresní odpovědnosti **postačí i nedbalost nevědomá** (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2441/2010), která je charakterizována tím, *že povinná osoba nechtěla*

státem odškodněnou újmu způsobit a ani nevěděla, že její jednání (nebo opomenutí) k ní může vést, ačkoli to vzhledem ke svému postavení při výkonu pravomocí státu vědět měla a mohla.

80. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný si jako [redacted] ministerstva měl být vědom ustanovení správního řádu na základě kterých rozhoduje o právech a povinnostech dotčených osob a měl a mohl si být vědom, že porušením zákonných ustanovení může způsobit závažnou škodu osobám, o jejichž právech a povinnostech autoritativně rozhoduje. Žalovaný byl ze strany účastníků řízení v průběhu obou správních řízení, která probíhala na ministerstvu současně (žalovaný tedy měl k dispozici kompletní spisovou dokumentaci ohledně zápisu společnosti REMA i společnosti ASEKOL), **opakovaně upozorňován, že procesní postup ministerstva vykazuje zásadní nedostatky a že ani důkazní situace v daných řízení není taková, aby bylo možné bez dalšího dokazování kvalifikovaně a objektivně rozhodnout o tom, který z kolektivních systémů má ve skupině 3 nejvyšší podíl na trhu.**

81. Žalovaný je [redacted] Ministerstva životního prostředí je **podepsán pod dvěma rozhodnutími:**
a) Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted], ze dne 22. 12. 2005, č. j. 5193/ENV/720/05,
b) Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, [redacted], ze dne 18. 1. 2006, č.j. 5194/ENV/720/05.

82. Podpis na předmětných rozhodnutích stvrzuje, že obě rozhodnutí byla vydána z rozhodovací pravomoci žalovaného jako [redacted].

83. Na regresní odpovědnost žalovaného jako [redacted] podílejícího se na vydání nezákonných rozhodnutí **lze aplikovat ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 82/1989 Sb., které dopadá na osoby vykonávající pravomoc veřejné moci v rámci pracovněprávního nebo služebního poměru**.

84. Ze skutečnosti, že obě rozhodnutí o rozkladech proti rozhodnutí ASEKOL i REMA byla pravomocně správními soudy prohlášena za nezákonná, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č.j. 7 Ca 118/2006-165, a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č.j., 5 Ca 187/2006-113,

a v jejich důsledku měla vzniknout společnosti REMA Systém, a.s., státem uhrazená škoda, lze dovodit závěr, že došlo k porušení právní povinnosti také ze strany žalovaného, **který byl coby [redacted] věcného útvaru na ministerstvu odpovědný za správnost vedení řízení**, která předcházela vydání rozhodnutí o rozkladech, která následně správní soudy zrušily pro nezákonnost.

85. K tomu žalobkyně uvádí, že problematiku okruhu účastníků řízení a nutnosti vedení společného řízení o právech a povinnostech jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů jednotlivých výrobců posuzoval **Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2010, č.j. 1 As 17/2010-294**, kterým ve výroku II. rozsudku zamítl kasační stížnost společnosti ASEKOL proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.4.2009, č.j. 5 Ca 187/2006-113.

86. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přinejmenším provozovatelé kolektivních systémů, kteří podali žádost o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení a výrobci elektrozařízení, kteří jsou zastoupeni těmito provozovateli, musí být účastníky správního řízení o takovém zápisu do zmiňovaného Seznamu. Dále podle Nejvyššího správního soudu **o všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do zmiňovaného Seznamu má být vedeno společné řízení**. Jestliže do Seznamu je možné zapsat pro každou skupinu historických elektrozařízení

pouze jeden kolektivní systém – ten s největším podílem na trhu – a o zápis zároveň žádá více provozovatelů kolektivních systémů, kteří tvrdí, že disponují tímto největším podílem, musí mít pro provozovatele možnost svá tvrzení prokázat a případně zpochybnit tvrzení konkurentů. To je nemožné, vede-li správní orgán o každé žádosti samostatné řízení, jehož účastníkem je vždy pouze žádající provozovatel kolektivního systému a výrobci elektrozařízení, které tento provozovatel zastupuje. **Takovým postupem správního orgánu dochází k porušení práv účastníků řízení se vyjádřit k projednávání věci a k prováděným důkazům a je rovněž závažně porušena rovnost účastníků řízení, porušení těchto práv má přitom ústavní rozměr.**

87. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu předmětné Rozhodnutí o rozkladu ze dne 10. 3. 2006 trpělo i jinou závažnou právní vadou. Ministr totiž vůbec nepřihlédl k tomu, že **v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zcela absentuje odůvodnění**, týkající se správní úvahy správního orgánu, jaký podíl na trhu prokázal žadatel společnost ASEKOL, který byl zapsán pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro skupinu 3. Toto závažné pochybení při vydání Rozhodnutí ASEKOL, je třeba považovat **za porušení povinnosti správního orgánu dle § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967.**

88. Rozhodnutí o rozkladu ze dne 30. 5. 2006, které potvrdilo Rozhodnutí REMA, bylo **zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č.j. 5 Ca 187/2006-113**. Stěžejními důvody pro zrušení předmětného rozhodnutí byla skutečnost, že v dané věci nebylo vedeno společné řízení o žádostech všech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3, a že rozhodnutí ministra životního prostředí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části týkající se podílu na trhu u žalobce REMA Systém, a.s. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne **26. 8. 2010, č.j. 1 As 17/2010-294** byla zamítnuta kasační stížnost. V odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je mimo jiné uvedeno, že: *„V projednávaném případě měl tedy žalovaný **v souladu se zásadou právní jistoty, součinnosti a hospodárnosti řízení vést o všech žádostech společné řízení**. Pokud jde o nahrazení chybějící úpravy ve správním řádu z roku 1967, Nejvyšší správní soud v prvé řadě zdůrazňuje, že institut společného řízení a spojení věcí je imanentní součástí procesního práva a je zakotven v řadě procesních předpisů [viz např. § 39 s. ř. s., § 112, 235b a 250b o. s. ř., § 20 a 23 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, § 57 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, § 298 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, § 38 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže)]. Jelikož žalovaný nevedl společné řízení o všech žádostech o zápis určitého kolektivního systému do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu historických elektrozařízení, **dopustil se těžké vady řízení**, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* Nicméně předmětné rozhodnutí o rozkladu ministra životního prostředí trpělo jinou závažnou právní vadou, a to z důvodu jeho absentujícího odůvodnění. V této souvislosti Nejvyšší správní soud v odůvodnění jeho citovaného rozsudku uvedl: *„Citované odůvodnění **v žádném případě nevyhovuje požadavkům § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967** a Nejvyšší správní soud se v jeho hodnocení plně ztotožňuje se závěry městského*

soudu. Ministr v rozhodnutí o rozkladu nijak nekonkretizoval, jaký podíl na trhu vzal za prokázaný u žalobce a) a u jiných žadatelů o zápis do Seznamu pro příslušnou skupinu elektrozařízení a jaký podíl na trhu prokázal žadatel, který byl do Seznamu zapsán. Ministr rovněž neuvedl, na základě, jakých dokladů či jiných důkazů ke svým závěrům dospěl. Poukazuje-li žalovaný na skutečnost, že podíl na trhu není v zákoně o odpadu definován a že údaje o těchto podílech nejsou statisticky sledovány, nemůže to mít vliv na závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra o rozkladu: jak žalovaný, tak i ministr

zjevně podle „něčeho" rozhodovali (i přes absenci definice příslušného pojmu a přes chybějící srovnávací statistiku). To „něco" však v rozhodnutích neuvedli. Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra o rozkladu ohledně podílu žalobce a) na trhu je dále irelevantní jak odkaz žalovaného na údajnou ochranu citlivých obchodních údajů, kvůli níž umožňuje vyhláška č. 352/2005 Sb. provozovatelům kolektivních systémů doložit v zápisu pouze sumární údaj o množství elektrozařízení v jednotlivých skupinách uvedených svými výrobci na trh, tak i tvrzení, že odpovědnost za pravdivost a správnost návrhů nesou samotní výrobci elektrozařízení. ***Tyto argumenty nemohou nijak nahradit absentující odůvodnění v rozhodnutí o rozkladu****. V neposlední řadě Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že ke shodnému závěru o nepřezkoumatelnosti (byť rozhodnutí žalovaného, nikoliv ministra, které je ale argumentačně obdobné), dospěla již rozkladová a výkladová komise ministra životního prostředí (viz* ***zápisy z jednání ze dne 10. 5. a ze dne 15. 2. 2006****)".*

89. **V případě vydání Rozhodnutí ASEKOL i Rozhodnutí REMA lze dovodit zavinění žalovaného ve formě minimálně nevědomé nedbalosti.**

90. Dle žalobkyně měl žalovaný ze svého postavení [redacted], který vedl předmětná rozhodnutí o zápisech do Seznamu, **povinnost a reálnou možnost objektivně posoudit, zda postup ve věcech zápisů provozovatelů kolektivních systémů do Seznamu odpovídá zákonu o odpadech a vyhlášce a procesně je postupováno v souladu se správním řádem platným do roku 1967**. Žalovaný jako [redacted], přičemž výkon této funkce předpokládá odborné a právní znalosti v oblasti výkonu státní správy mu svěřené ([redacted]), měl k dispozici odborný aparát ministerstva, v případě důvodně vyvolaných pochybností o správnosti postupu ministerstva, si mohl a měl zadat podrobné právní nebo odborné posouzení, k objektivnímu určení provozovatele kolektivního systému s nejvyšším podílem na trhu by pak připadalo do úvahy (s ohledem na předvídatelné zásadní majetkoprávní dopady do právní sféry účastníků řízení a veřejný zájem na správně nastaveném systému zpětného odběru a jeho financování) dokonce uložení vypracování znaleckého posudku.

91. [redacted] jako vedoucí zaměstnanec ministerstva **měl k dispozici odborný aparát i právní nástroje k tomu, aby ověřil správnost procesního postupu a aplikovaných právních předpisů.** Měl tedy možnost využít poradních orgánů a interních konzultací, a vyhodnotit, že vedení dvou samostatných řízení o zápisu do Seznamu výrobců elektrozařízení – pro skupinu 3 historického elektrozařízení, je v rozporu s tehdejší právní úpravou a judikaturou. Vydání správních rozhodnutí bez řádného odůvodnění v tak závažné věci zasahující do právní sféry a výkonu podnikatelské činnosti celé řady výrobců a provozovatelů kolektivních systémů, je pro výkon funkce vedoucího pracovníka orgánu odpovědného za vydávání rozhodnutí dle správního řádu neomluvitelné. Žalovaný při vedení předmětných řízení a vydání správních rozhodnutí jednoznačně nedodržel povinnost odborné péče.

92. Nedostatečné skutkové a právní zhodnocení věci, nerovný přístup ke všem účastníkům řízení v obou paralelně běžících správních řízeních, nekonzistentní přerušování řízení a nejednoznačnost výzev k doplnění podání jednotlivých navrhovatelů, neodůvodněné spolehnutí se výhradně na nesprávné a jednoznačně neúplné tvrzení a podklady dodané žadateli do spisu, neumožnění žadatelům se vyjádřit k návrhům konkurenčních provozovatelů kolektivních systémů, nevypořádání se se všemi podklady a návrhy účastníků řízení, nevedení společného řízení a neodůvodnění rozhodnutí a s tím související nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, **představují ze strany žalovaného zaviněné porušení právní povinnosti při výkonu veřejné moci ve smyslu ust. § 17 odst. 1** ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

93. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí REMA i Rozhodnutí ASEKOL byla soudy označena za nezákonná, lze uzavřít, že při jejich vydání a při vedení jejich vydání předcházejících správních řízeních, došlo k porušení právní povinnosti žalovaného. S ohledem na postavení [redacted] s charakter jeho rozhodovací činnosti je odůvodněné dovodit zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti.

IV./ **K existenci příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti žalovaného a vznikem škody:**

94. Dle žalobkyně příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti žalovaného a vzniklou škodou na straně společnosti REMA Systém, a.s. **je nesporně prokázána rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 10 a Městského soudu v Praze ve věci 5 C 94/2014.**

95. Je zřejmé, že kdyby ze strany žalovaného nedošlo k vydání 2 nezákonných rozhodnutí [redacted] Ministerstva životního prostředí [redacted] (potažmo k vydání 2 správních rozhodnutí o rozkladech) ve smyslu obsahu výše citovaných odůvodnění rozhodnutí správních soudů a v předmětném správním řízení by bylo vedeno společné řízení o žádostech všech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3, nedošlo by ve správních řízeních k zásadním porušením ústavně zaručených procesních práv účastníků správních řízení, a pokud by oba správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a zhodnotily všechny relevantní jim známé skutečnosti a následně by svá rozhodnutí řádně odůvodnily v souladu s hmotněprávní úpravou zákona o odpadech a vyhláškou, nevznikla by následně škoda společnosti REMA Systém, a.s. Tato společnost by pak v civilním soudním řízení nemohla úspěšně vymoci náhradu škody vůči žalované České republice – Ministerstvu životního prostředí.

96. Z pohledu nezbytné podmínky nároku státu na regresní úhradu je tedy podle názoru žalobkyně dána příčinná souvislost (ta je zpravidla otázkou skutkovou, nikoli právní) mezi porušením právních povinností žalovaného jako osobou podílející se na vydání Rozhodnutí ASEKOL a Rozhodnutí REMA a ministra životního prostředí jako odvolacího správního orgánu při výkonu státní správy a vznikem škody společnosti REMA Systém, a.s. Povinná osoba hradí částku, kterou byl stát nucen vynaložit na odškodnění, jestliže tuto povinnost způsobila zaviněným porušením právní povinnosti, přičemž splnění všech podmínek včetně zavinění v jakékoliv formě bylo podle názoru žalobkyně v předmětném případě prokázáno (právo oprávněného státu požadovat regresní úhradu po [redacted] jako povinné osobě je tudíž oprávněné).

97. Regresní úhrada dle § 17 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. je založena na odpovědnosti za zavinění a vzniká pouze tehdy, jsou-li **současně splněny následující předpoklady**, a to a) porušení právní povinnosti, b) vznik újmy (a její uhrazení), c) příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem újmy, d) zavinění.

98. Dle žalobkyně splnění předpokladů a) – c) lze v posuzované věci žalovaného dovodit přímo z k žalobě přiložených rozhodnutí správních a civilních soudů (popř. navazujících rozhodnutí ministra životního prostředí Tomáše Chalupy ze dne 25.5.2011, č. j. 1312/M/11 23927, sp. zn. R/1811 – zrušení rozhodnutí ASEKOL a Rozhodnutí ministra životního prostředí JUDr. Jana Dusíka, M.Sc., ze dne 9. 12. 2009, č. j. 5367/M/09, 98491 /ENV/09, Sp. zn.: R/ 1829–A – zrušení rozhodnutí REMA).

99. Žalobkyně je přesvědčena, že prokázala i zavinění žalovaného při vydání 2 nezákonných správních rozhodnutí, a to minimálně ve formě nevědomé nedbalosti.

IV.

NÁVRH

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud ČR dosud nerozhodl o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, č.j. 70 Co 533/2024-804, a jelikož výsledek tohoto řízení může mít zásadní vliv

na výsledek řízení o regresní žalobě (pokud bude dovolání vyhověno, odpadne důvod požadovat regresní náhradu), navrhuje žalobkyně nadepsanému soudu, aby řízení o žalobě o regresní úhradě dle ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř.

p ř e r u š i l,

a to až do rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v řízení o dovolání sp. zn. **30 Cdo 1527/2025.**

Pro případ, že soud nevyhoví návrhu žalobkyně na přerušení řízení, žalobkyně na základě výše uvedených skutečností navrhuje, aby nadepsaný soud vydal tento

r o z s u d e k:

1. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši **264 015 Kč** spolu **s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ode dne 1. 3. 2026 do zaplacení**.

2. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

PhDr. Mgr. Martin Kocanda, Ph.D.
Ředitel odboru právního a řízení státní správy